

* * *

Telefonhívásod percében
éppen levelet írtam neked.
Ne zavarj meg, amikor
veled beszélgetek. A két
távollét keresztezi egymást,
az egyetlen szeretet szétmállik,
akár egy kötés.

* ADAM ZAGAJEWSKI (1945): lengyel költő, esszéista, az egyik legrangosabb kortárs alkotó, az irodalmi Nobel-díj várományosa. Filozófia szakon szerzett diplomát a krakkói Jagelló Egyetemen. Az ún. Új Hullám, másképpen a '68-asok költőnemzedékének vezéralakja. 1982-ben Franciaországba emigrált, 2002 nyarán visszaköltözött Krakkóba. Az ezredfordulótól tavaszonként a Houstoni Egyetem vendégprofesszora. Művei franciául és angolul is megjelennek. A szeptember 11-i terrortámadást követően a *New Yorker* hetilap a címloldalon Zagajewski egyik versét közölte. Válogatott verseinek magyar nyelvű kötete *Bármi is történt* címmel 2004-ben jelent meg az Orpheusz Kiadónál, Zsille Gábor fordításában. Versei közlésével szeretettel köszöntjük a 70 éves költőt!

4 IMPROVIZÁCIÓ

Magunkra kell vennünk a világ teljes súlyát,
és könnyűvé tenni, elviselhetővé.
Vállunkra dobni, mint
egy hátizsákot, és útnak indulni.
A legjobb este, tavasszal, mikor
nyugodtan lélegeznek a fák, s az éj békésnek
ígérkezik, a kertben pattognak a szil ágai.
A teljes súlyt? A vért és a rútságot? Ez lehetetlen.
Mindig megmarad a bánat lepedéke a szánkban,
és a ragályos kétségbeesése annak az öregasszonynak,
akit tegnap láttál a villamoson.
Miért kell hazudnunk? Hiszen az elragadtatás
csakis a képzeletünkben létezik, és hamar elillan.
Improvizáció – mindig csak az improvizáció,
semmi egyebet nem ismerünk, legyen az kicsi vagy nagy,
a zenében, mikor a dzsessztrombita boldogan sír,
vagy mikor a fehér papírlapot nézed,
és még akkor is, ha a szomorúság elől
menekülsz, és felütöd a kedvenc verseskönyved;
rendszerint abban a pillanatban csörren a telefon,
és valaki megkérdi – érdeklik-e önt
cégünk legújabb modelljei? Nem, köszönöm szépen.
A fakóság marad és az egyhangúság; a gyász,
melyet nem gyógyít a legkiválóbb elégia.
De lehet, a dolgok rejtve vannak előttünk,
és bennük a mélabúhoz lelkesedés társul,
mindig, mindennap, mint például a fény
születése a tengerparton, vagy nem is, várj csak,
mint a boldog nevetése annak a két kis ministránsnak,
fehér karingben, a Szent János és a Szent Márk sarkán,
emlékszel?

Még egy nagyvárosra is leereszkedik
néha a csend, és hallani, ahogy
a járdán, a széltől taszigálva,
ide-oda torlódnak a tavalyi levelek,
végtelennek tűnő vándorlásukban
a megsemmisülés felé.

EMLÉKEK

Látogasd meg az emlékeidet,
varrj nekik gyolcsból takarót.
Húzd el a függönyt, tárd ki a levegőt.
Légy szívélyes hozzájuk, de soha
ne engedd, hogy felfedjék maguk.
Ezek a te emlékeid.
Gondolj erre, ha az emlékezet
Sargasso-tengerében úszol,
és a hínár befonja a szád.
Ezek a te emlékeid, melyeket
nem felejtesz életed utolsó percéig.

(Fordította: Zsille Gábor)